

Sygn. akt III KK 263/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jarosław Matras

SSA del. do SN Stanisław Stankiewicz

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Krzysztofa Parchimowicza
w sprawie **M. T.**

skazanego z art. 212 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 17 listopada 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 23 kwietnia 2015 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 29 grudnia 2014 r.,

**uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania w zakresie
orzeczenia o karze.**

UZASADNIENIE

M. T. oskarżony był o to, że: „w okresie od dnia 15 stycznia do 1 kwietnia 2014 r. w Z., w tym również na łamach pisma K. z dnia [...] 2014 r., w celu poniżenia A. W. i narażenia jej na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania

funkcji Prezesa Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej „P.”, rozgłaszał przeciwko niej publicznie nieprawdziwe zarzuty wyrażające się w twierdzeniach, że:

1. wyprowadziła ona z celowego funduszu remontowego E. kwotę 35.000 zł - co miało miejsce w pomieszczeniach biurowych SM;
2. tylko ona wie, gdzie podziła się kwota 35.000 zł;
3. nadal nie ma 35.000 zł na funduszu - co miało miejsce w dniu 20 i 22 stycznia br., a nadto, że:
4. pracuje ona dwa razy w tygodniu po 2 godziny..., a pobiera co miesiąc ponad 1.400 zł brutto, to jest o czyn przewidziany w art. 212 § 1 k.k.”

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 29 grudnia 2014 r., oskarżony M. T. został uznany za winnego:

1. popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 212 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 212 § 1 k.k. skazany na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie tak orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 2 lat tytułem próby;
3. zasądzono od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego kwotę 300 zł tytułem zwrotu ryczałtu;
4. zwolniono oskarżonego z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Od wyroku tego apelację wniósł oskarżony M. T., w której stwierdził, iż nie zgadza się z rozstrzygnięciem Sądu I instancji i wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez uniewinnienie od przypisanego mu czynu.

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2015 r., utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację oskarżonego za oczywiście bezzasadną.

Od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 23 kwietnia 2015 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 29 grudnia 2014 r. kasację wywiódł Prokurator Generalny.

Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości na korzyść skazanego M. T.

Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. zarzucił: rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu nieprawidłowej kontroli odwoławczej i utrzymaniu w mocy rażąco niesprawiedliwego wyroku Sądu Rejonowego w Z., wydanego z naruszeniem przepisu prawa materialnego, to jest art. 212 § 1 k.k., poprzez wadliwe uznanie, iż orzeczenie wobec M. T., na podstawie tego przepisu, kary pozbawienia wolności, nieprzewidzianej w sankcji za ten czyn, było adekwatne do stopnia zawinienia i szkodliwości społecznej czynu;

Autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wbrew formalnie określonej zakresowi zaskarżenia, kasacja odnosi się wyłącznie do orzeczenia o karze za przypisane skazanemu przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. i ta okoliczność wyznacza zakres rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy.

Kasacja zasługuje na uwzględnienie w zakresie jakim wskazuje na obrazę prawa materialnego to jest art. 212 § 1 k.k. Natomiast nietrafny jest zarzut obrazy art. 433 § 1 k.p.k., gdyż z uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego wprost wynika, że Sąd ten rozpoznał sprawę w granicach środka odwoławczego i stwierdził obrazę prawa materialnego, jednakże błędnie uznał, że nie daje ona podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku.

Ponadto Prokurator Generalny niesłusznie zarzucił obrazę art. 440 k.p.k., przez brak wyjścia poza podniesione w apelacji zarzuty albowiem, jak już wspomniano Sąd odwoławczy zauważył obrazę przepisu art. 212 § 1 k.k. Przecież Sąd Okręgowy w Z. w toku kontroli odwoławczej stwierdził, że przyjmując prawidłowe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy w Z. dokonał wadliwej ich subsumpcji przez przypisanie oskarżonemu czynu z art. 212 § 1 k.k. zamiast z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., natomiast orzekając o karze wymierzył M. T. karę pozbawienia wolności, której nie zawiera katalog sankcji przewidzianych za występki z art. 212 § 1 k.k.

Sąd II instancji podał, iż z uwagi na to, że apelacja została wniesiona na korzyść oskarżonego, treść normy art. 434 k.p.k. uniemożliwia poprawienie na niekorzyść M. T.

błędnej kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu, natomiast brak możliwości orzeczenia na niekorzyść oskarżonego, nie uzasadnia wzruszenia tego orzeczenia na jego korzyść, pomimo, iż wyrok zapadł z rażąco i mającą istotny wpływ na treść orzeczenia obrazą art. 212 § 1 k.k.

Następnie Sąd odwoławczy stwierdził, iż złagodzenie w toku kontroli odwoławczej orzeczonej wobec oskarżonego kary, poprzez jej orzeczenie w granicach zagrożenia przewidzianego dla czynu z art. 212 § 1 k.k., spowodowałoby brak adekwatności kary do stopnia zawinienia i szkodliwości społecznej czynu.

Zaprezentowany pogląd nie jest trafny. Skoro bowiem Sąd odwoławczy nie mógł z uwagi na uwarunkowania procesowe zmienić kwalifikacji prawnej czynu na niekorzyść (art. 434 § 1 k.p.k. oraz art. 455 k.p.k.), to obowiązkiem tego Sądu było orzeczenie kary wymienionej w art. 212 § 1 k.k. Nie ma możliwości aprobowania orzeczenia sankcji ujętej w art. 212 § 2 k.k. za czyn, który został zakwalifikowany z art. 212 § 1 k.k. Kwestia adekwatności kary do stopnia winy i społecznej szkodliwości nie ma w tym zakresie żadnego znaczenia. Chodzi przecież tylko o to by orzeczono karę przewidzianą w sankcji przepisu, a nie o to, żeby była ona właściwa w sytuacji gdyby kwalifikacja była prawidłowa.

Zatem Sąd Okręgowy wyrażając wadliwy pogląd o braku podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku i utrzymując w mocy wyrok wydany z rażącym naruszeniem prawa materialnego, z uwagi na orzeczenie kary nieprzewidzianej za przypisany oskarżonemu czyn, dopuścił się rażącego i mającego istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia naruszenia art. 212 § 1 k.k.

Sąd odwoławczy, w toku rozpoznania apelacji oskarżonego, uwzględnił wskazania Sądu kasacyjnego.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z. w zakresie orzeczenia o karze.

kc